

Torsten Bohlins första sommar i Hille

Utdrag ur ett brev från den 10-årige Torsten, vilket finns i hans dagbok från 1905 och som förvaras på Universitetsbiblioteket i Uppsala. (Stavningen är moderniserad och texten indelad i stycken. Oavslutat koncept?)

(Sommaren 1900)

Kära tant Rosa.

Det var länge sedan jag skrev till tant, men jag har haft så roligt hela sommaren, att jag glömt bort det. Jag skall därför försöka att tala om hur det var. Vi reste 18 juni halv 10 ifrån Göteborg. När vi reste voro många nere vid stationen och vi fingo mycket karameller. Vi åto och mumsade hela vägen på karameller och annat gott. Litet sov jag den natten. Jag gick och lade mig på en hylla och fastsurrades obarmhärtigt av en rem, detta var vid halv-ett-tiden. Jag sov därefter till halv två. Då jag vaknade frågade jag pappa huru mycket klockan var över sju. Men tänk min förvåning då jag fick veta, som nyssnämnt är, att klockan var halv 2. Jag gick därefter upp.

Vid 9-tiden på morgonen kommo vi till Stockholm. Där voro våra två morbröder oss till mötes. Vi pojkar gingo därefter med en av dem för att bese staden. Vi sågo även slottet som restaurerades utvändigt. Över allt flaggades ty kungen skulle komma dit den dagen. Men vi måste snart gå till stationen, ty tåget stannade endast en halv timme där.

Snart brusade tåget åter i väg. Nästa stad vi åter gingo av i var min födelsestad Uppsala. Där trakterades vi med en påse pepparkakor av en snäll tant. Men tåget gick om tio minuter så att vi hade ej tid att se oss om i den gamla märkvärdiga staden. Sakerna langades av tåget ty vi skulle byta om tåg. Återigen sutto vi på tåget, det gick förbi de gamla uppsalahögarna.

Äntligen efter lång väntan kommo vi till Gävle. Återigen bytte vi om tåg. Snart voro vi framme vid Strömsbro. Där fingo vi stiga av tåget, gingo genom väntsalen. och se några vagnar stodo utanför. Vi klevo på och så bar det i väg. Slutligen fingo vi se prästgården, liggande vid en avväg från landsvägen, brunmålad med koppartak, två våningar högt. Snart redo vi in genom grinden prydd med en äreport. Utanför huset stodo en skock karingar, madamer, gummor och bondgubbar, sannerligen ett varmt mottagande. En bräcklig pappskiva var uppspikad över dörren med påskrift Välkommen. Ett väldigt bord stod dukat med bondläckerheter. Vi åto, blevo mätta. Komminstern höll ett tal, och så gingo vi in att se oss omkring. I nedre bottenvåningen kök och fyra rum. I övre våningen 6 rum och se när vi kommo en trappa högre upp en stor vind med ett vindsrum varifrån man hade bra utsikt över fält, skog, å, bondgårdar m.m. Men snart gick eftermiddagen med uppackning av saker. Och vid 9-tiden lågo vi och sovo i vårt nya hem för första gången.

På morgonen gingo vi genast att se oss omkring i trädgården, stall, fähus och andra uthus. Trädgården har över 100 krusbärsbuskar, hallon, jordgubbar, morötter, kålrötter och potatisland. Frukträd, körsbärsträd, röda och svarta vinbär. Men naturligtvis var ingenting moget än. Nästa besök gällde ladugården, stall och stia. Vår cirkus består av en häst, 3 kor, en kalv, två grisar och fem får. Nu återstår endast en gris, 4 får vilka då var ute i skogen och kom först hem på hösten.

Den gamla prästgården står ännu kvar, den kallas gamla Sverige, där bor nu vår dräng och en annan familj. Drängen heter Andersson, han är gift och har tre pojkar. Den störste heter Rickard, han är tolv år. Han både hör och ser dåligt, ty han har endast ett öga, han är blind på det andra. Han blev det genom en olyckshändelse. Hans pappa satt nämligen och lagade skor, Rickard kom bakom honom, han såg honom icke och råkade att stöta sylen i ögat på honom. Båda trumhinnorna ha varit spräckta men doktorn lagade den ena. Den nästa i ordningen heter Sigfrid, han är 8 år. Den minsta heter Erik, han är tre år.

Den nya prästgården kallas ”nya Sverige”. En å flyter en liten bit längre bort. Där hava vi gjort en hoppbrygga, ty vi bada ofta en eller två gånger om dagen. På söndagen åkte vi till kyrkan, den ligger en halvtimmes väg härifrån. Intill den ligga två sjöar, Hillesjön, vilken är störst och djupast, o Mårdängsjön längre bort, den är mycket grund, ty där går det mig till magen mitt i sjön. Men den är farlig, ty där är gyttja så man sjunker ned så djupt så man aldrig kommer upp igen om man kommer i.

Kyrkan är rätt stor men icke just vacker. I två! hagar nära prästgården finnes det smultron o blåbär. Det finns bara några ormar här. På hela sommaren har jag bara sett en orm. Några av våra ängar, Åa, ligga långt bort och när vi skulle slå gräset och köra in det i en lada, så var vi med. Vi reste tillika med drängen dit på morgonen och kom hem på kvällen. Drängen och vi hava kört in allt höet själva. Och var dag vi hjälpte till fick vi i dagspenning 25 öre vardera. Dessa gömde vi till julklappar.

En dag gingo Einar och jag med några andra pojkar och plockade hallon. Vi voro borta hela dagen och när vi kommo hem åtföljdes vi av sju liter hallon. En annan gång skulle vi till Åa-ängarna, till dem leder en väg som heter Nyvägen, den är mycket stenig. Emellertid fingo vi ihop litet hallon och satte oss på ett /flak?/ vilket drängen körde (denne var nämligen där för att hämta stockar till ved). Vi hängde korgen på en av stockarna och /så/ körde vi. Om en stund utropar drängen: ”Se på korgen!” Vi öppnade korgen och tänk vår överraskning då vi fingo, i stället för hallonen, se ----- hallonmos. Hallonen hade av stötarna som vagnen fick kommit i skakning. Vagnen stannade och vi mumsde i oss hallonen, blandade med träpinnar m.m.